

Péter Erika
forróság

hőségtől forrnak
 a perzselő falak
 a fák SOS-t kiáltanak
 a nap bőrünkbe préseli magát
 száz karjával ölel
 de fojt is ez a nyár
 ereinkben feszült
 várakozás lüktet
 várjuk felzendüljön
 az ég zenekara
 villámvonói
 ökölként sújtsanak
 a nyár mellkasára

lázadó napraforgók

hunyorogva nézek
 a vakító fénybe
 augusztus a nyárból
 őszbe andalog
 láthatatlan mérget
 cipelnek a felhők
 hamiskártyások
 az évszakok

ma a napraforgók
 hátraarccal állnak
 virágfejük lázad
 mind fonák tenyér
 életük kizökkent
 ősi ritmusából
 az örökzöldekről is
 hull már a levél

napraforgó

rég mondtad,
 szép a mellem,

esedeztem, hogy
 fotózz le meztelen
 a fejemre nőtt
 napraforgók között
 – szerettem volna
 keblemre ölelni
 a kertet –

de te nem tetted meg,

prűdségből
 vagy gyávaságból,
 nem tudom miért,

ma csak a lehetetlen
 anyaság szomjazik
 blúzomban
 semmiért